

Je horký den. Tak horký a suchý, že jediné, co cítím, je prach v pu-
se. Doběla rozpálený den, kdy slyšíte hlínu praskat.

Už šest měsíců nepadla ani kapka. Dokonce i potok, který zá-
sobuje jezero, vysychá. Pro plný kbelík musíte ujít pořádný kus
cesty. Za chvíli si to místo už ani nezaslouží své jméno.

Stříbrné jezero.

Táta každý den zkouší některé ze svých kouzel a zaříkadel.
A každý den se na obzoru kupí těžké, břichaté dešťové mraky.
Srdce nám buší rychleji a jsme plní naděje, když se pomalu plou-
ží naším směrem. Ale než se k nám dostanou, rozpadnou se,
zřídnou a zmizí. A tak je to vždycky.

Táta nikdy neřekne ani slovo. Jen se zadívá do toho krutě mod-
rého nebe. Pak sesbírá kamínky, klacíky nebo cokoli, co dneska
poházel po zemi, a schová si je na zítra.

Dnes si posune klobouk dozadu. Zaklání hlavu a dlouho pozou-
ruje oblohu.

„Dneska bych měl zkusit kruh. Jo, kruh bude to nejlepší.“

„S tátou je to stále horší,“ říká Lugh už nějaký čas. „S každým
dnem jako kdyby se... ztrácel, to asi bude to správné slovo.“

Dřív jsme se mohli spolehnout, že v jezeře nalovíme ryby
a do pastí se chytne nějaká zvěř. Navíc jsme si něco vypěstovali
a chovali jsme pár zvířat. Dařilo se nám celkem slušně. Ale po-
slední rok to nestačí, ať se snažíme a děláme, co se dá. Bez deště to
nejde. Díváme se, jak zem pomalu umírá.

A s tátou je to stejné. To nejlepší v něm den ode dne chřadne. On vlastně není v pořádku už dost dlouho. Od matčiny smrti. Ale Lugh má pravdu. Táta je na tom stále hůř a hůř, stejně jako země, a oči stále víc a víc zvedá k obloze, namísto aby se díval, co je před ním.

Myslím, že už nevidí ani nás. Ne doopravdy.

Emmi je tyhle dny jako utržená ze řetězu. Má umatlané vlasy a pořád jí teče z nosu. Nebýt Lugha, asi by se ani nemyla.

Než se Emmi narodila, když máma byla ještě naživu a všechno bylo nádherné, byl táta jiný. Máma ho často rozesmála. Honil se s námi nebo nás vyhazoval tak vysoko, až jsme ječeli, ať přestane. A vyprávěl nám o nebezpečích světa za Stříbrným jezerem. Tehdy jsem si myslela, že na světě není nikdo vyšší, silnější a chytřejší než táta.

S Lughem opravujeme střechu chatrče a koutkem oka sleduju tátu. Zdi jsou dost pevné, protože jsou z pneumatik poskládaných na sebe, ale horký vítr, který se žene přes jezero, se protáhne i tou nejmenší skulinkou a zvedá celé díly střechy najednou. Pořád ji musíme opravovat.

Takže po větrné noci jsme hned za svítání šli s Lughem něco najít na skládku. Kopali jsme na místě, kde jsme to předtím ještě nezkoušeli, a opravdu jsme vyhrabali parádní harampádí po Padlých. Pořádný kus jen trochu zrezivělého plechu a hrnec, který měl ještě rukojeť.

Lugh pracuje na střeše a já dělám to, co vždycky. To znamená, že lezu nahoru a dolů po žebříku a podávám mu, co potřebuje.

Nero také dělá to, co vždycky. Sedí mi na rameni a strašně hlasitě mi kráká do ucha, co si myslí. Nero má vždycky nějaký názor a je hrozně chytrý. Myslím, že kdybychom rozuměli řeči vran, věděli bychom, že nám radí, jak střechu nejlíp spravit.

Můžete se vsadit, že nad tím přemýšlí. Sleduje nás takhle už pět let. Od té doby, co jsem ho našla vypadlého z hnízda a jeho matka nikde. Táta neměl moc radost, když jsem domů přinesla malou vránu. Říkal, že někteří lidé si myslí, že vrány nosí smrt, ale já jsem se nedala. Když jsem si něco vzala do hlavy, nehnul se mnou.

A pak je tu Emmi. Dělá to, co vždycky. Otravuje mě a Lugh. Pořád škemrá, když lezu nahoru a dolů.

„Chci vám pomoci.“

„Tak drž žebřík,“ říkám.

„Ne! Chci opravdu pomáhat! Vždycky mě jen necháš držet žebřík!“

„Třeba je to všechno, na co se hodíš. To tě nikdy nenapadlo?“

Založí si ruce na kostnatém hrudníčku a mračí se na mě. „Jsi ošklivá.“

„To mi říkáš pořád.“

Začnu lézt nahoru s kusem rezivého plechu v ruce, ale dostanu se jen na třetí příčku, když popadne žebřík a začne s ním třást. Musím se chytit, abych nespadla. Nero zakráká, zatřepe křídly a poodletí. Podívám se dolů na Em.

„Nech toho! Chceš, abych si zlomila vaz?“

Lugh se vykloní přes okraj střechy. „To už stačí, Em. Jdi pomoci tátovi.“

Hned žebřík pustí. Em vždycky udělá, co jí Lugh řekne.

„Ale já ti chci pomoci,“ říká s trucovitým výrazem.

„Nepotřebujeme tvoji pomoc,“ odseknu. „Obejdeme se bez tebe.“

„Jsi ta nejhnusnější sestra na světě! Nenávidím tě, Sabo!“

„Božíčku! Taky tě nenávidím!“

„To už stačí!“ říká Lugh. „Obě přestaňte!“

Emmi na mě vyplázne jazyk a odpochoduje. Vylezu nahoru, popolezu po střeše a podám mu plech.

„Přisahám, že ji jednoho krásného dne zabiju.“

„Je jí teprve devět, Sabo. Zkus na ni být pro změnu hodná.“

Zabručím a dřepnu si vedle. Tady ze střechy vidím všechno. Emmi jezdí na rozhrkaném bicyklu, který Lugh našel na skládce. Táta je ve svém kouzelném kruhu.

Není to nic jiného než kruh, který v hlíně vydupal botami. Bez jeho svolení se k němu nesmíme přiblížit. Vždycky z něho pečlivě vymetá naváté větvičky a písek. Ještě nevysypal klacíky, ze kterých dělá dešťový kruh. Dívám se, jak pokládá smeták. Pak udělá tři kroky doprava a tři doleva. Pak znovu. A znovu.

„Viděls, co táta dělá?“ ptám se.

Lugh ani nezvedne hlavu. Jen začne tlouct do plechu, aby ho vyrovnal.

„Viděl. Dělal to i včera. I předevcírem.“

„K čemu to je? Chodit pořád doprava a doleva.“

„Jak to mám vědět?“ Rty má pevně stisknuté. Zase má ten výraz. Ten prázdný pohled, když mu táta něco řekne nebo po něm něco chce. Vidím ho u něho stále častěji.

„Lughu!“ Táta se otočí a zastíní si oči. „Potřebuju, abys mi pomohl, chlapče!“

„Starej blázen,“ zamumlá Lugh a vší silou praští kladivem do plechu.

„To neříkej. Táta ví, co dělá. Čte ve hvězdách.“

Lugh se na mě podívá a potřese hlavou, jako kdyby nemohl uvěřit, co jsem právě řekla.

„Tobě to ještě nedošlo? To všechno je jenom v jeho hlavě. Výmysl. Nic není psáno ve hvězdách. Není žádný veliký plán. Svět jde dál. Naše životy na tomhle bohem zapomenutým místě jdou dál a dál. A to je všechno. Dokud neumřeme. Řeknu ti, Sabo, už toho mám plné zuby.“

Zírám na něho.

„Lughu!“ křičí táta.

„Mám práci!“

„Dělej!“

Lugh tiše zakleje. Pak odhodí kladivo, prosmýkne se kolem mě a doslova seběhne po žebříku. Utíká k tátovi. Vytrhne mu klacíky z ruky a hodí je na zem. Rozlétnou se všude kolem.

„Tak!“ křičí Lugh. „Tady to máš! Tohle pomůže! To přivolá ten zatracenej déšť!“ Kope do čistě vymeteného kruhu a zdvihá prach. Prudce opře tátovi prst o prsa. „Probuď se, člověče! Žijíš ve snu! Déšť nikdy nepříjde! Tahle díra chcípá a my chcípáme s ní, když zůstaneme! Víš co? Už to nebudu dělat! Jdu odsud!“

„Věděl jsem, že to přijde,“ říká táta. „Hvězdy mi řekly, že jsi nešťastný, chlapče.“ Vezme Lughu za loket, ale ten ho setřese tak prudce, až se táta zapotáčí.

„Jsi blázen, víš to?“ křičí mu Lugh do obličeje. „Hvězdy ti řekly! Proč pro jednu neposloucháš, co ti říkám já?“

Utíká. Rychle slézám po žebříku. Táta se svěšenými rameny zírám na zem.

„Nerozumím tomu. Viděl jsem přicházet déšť... četl jsem to ve hvězdách... ale nepřichází. Proč nepřichází?“

„To nic, tati,“ říká Emmi. „Pomůžu ti. Dám je, kam potřebuješ.“ Leze po kolenou a sbírá klacíky. Dívá se na něho a na rtech má dychtivý úsměv.

„Lugh to tak nemyslel, tati,“ říká. „Určitě ne.“

Projdu jim za zády.

Vím, kam má Lugh namířeno.

Najdu ho na mámině kamenné zahrádce. Sedí na vyschlé zemi uprostřed změtí tvarů, čtverců, kruhů a cestiček vytvořených

z různých kamenů. Každý má jinou barvu a velikost. Máma je do posledního uložila vlastníma rukama. Nikomu nedovolila, aby jí s tím jakkoli pomáhal.

Opatrně položila poslední kámen na místo. Posadila se na paty, usmála se na mě a poškrábala se na velikém břiše. Dlouhé zlaté vlasy měla spletené do copu, který jí visel přes rameno.

„Tak! Vidiš, Sabo? Krása může být kdekoli. Dokonce i tady. A když není, můžeš si ji udělat sama.“

Následující den se narodila Emmi. O měsíc dřív. Máma krvácela dva dny a pak umřela. Postavili jsme jí vysokou pohřební hranici a poslali jsme její duši zpátky ke hvězdám. A když jsme rozprášili její popel do větru, zůstala nám jenom Em.

Ošklivý červený uzlík, kterému sotva tlouklo srdce. Vypadala spíš jako čerstvě narozená myš než jako člověk. Neměla vydržet víc než jeden dva dny. Ale nějak to zvládla a je pořád tady. I když je na svůj věk malá a vyzáblá.

Dlouho jsem se na ni nemohla ani podívat. Když mi Lugh říká, že bych na ni neměla být tak ošklivá, odpovídám, že nebýt jí, byla by máma naživu. Na to nemá odpověď, protože ví, že je to pravda. Vždycky jen potřese hlavou a řekne něco ve smyslu, že bych se s tím už měla vyrovnat.

Už jsem se s Emmi nějak smířila, ale víc po mně opravdu nemůže chtít.

Sedám si na ušlapanou hlínu a zády se opírám o Lughova záda. Ráda takhle sedávám. Když mluví, slyším, jak jeho hlas duní uvnitř. Takhle to asi bylo, když jsme byli v mámině břiše. Ale tehdy ještě nikdo z nás nemluvil.

Chvilí tiše sedíme. „Měli jsme odejít už dávno,“ říká. „Určitě jsou lepší místa než tohle. Táta nás měl odvést.“

„Nechceš doopravdy odejít?“